

PRIMORSKO-GORANSKA ŽUPANIJA

ZAPISNIK SA SASTANKA

Sazivač	Ime i prezime	Potpis
	Irene Gregorović-Filipčić	

Naziv sastanka:	26. tematska sjednica Županijskog povjerenstva za ravnopravnost spolova
-----------------	---

1.	Mjesto:	Adamićeva 10, 2.kat	Početak:	11:00
	Dan i datum održavanja:	Utorak, 5.12.2017.	Završetak:	13:10

2.	Prisutni:	<ol style="list-style-type: none"> 1. Irene Gregorović-Filipčić - predsjednica 2. Ivanka Bralić - članica 3. Jadranka Tomašić – članica 4. Gordana Saršon- članica 5. Milena Kraljević – članica 6. Ljiljana Mataija-Gulić – članica 7. Gordana Kovačević – članica 8. Sanja Tamarut- članica 9. Sanja Sarnavka-aktivistkinja (izlagateljica) 10. Dalida Rittossa – Pravni fakultet Rijeka (izlagateljica) 11. Erik Fabijanić, predsjednik Županijske skupštine PGŽ 12. Ines Strenja-Linić - saborska zastupnica 13. Bosiljka Klobučar- Udruga umirovljenika Brod Moravice 14. Paula Bogović – U.Z.O.R 15. Duška Car Drljača – U.Z.O.R 16. Štefica Jagić- članica Odbora za ravnopravnost spolova Grada Rijeke 17. Dragica Skorupan - potpredsjednica Odbora za ravnopravnost spolova Grada Rijeke 18. Tanija Čaušević - članica Odbora za ravnopravnost spolova Grada Rijeke 19. Jelena Tomac – Kanal Ri 20. Iva Čatipović- SOS Rijeka 21. Tina Kovačević – SOS Rijeka 22. Antonija Pintar – Centar za participaciju žena u društvenom životu 23. Tihana Naglič – Udruga PaRiter
----	-----------	--

3.	Odsutni:	1. Kristina Posilović – članica – opravdano
4.	Dnevni red:	<ol style="list-style-type: none"> 1. Usvajanje zapisnika sa 25. sjednice Povjerenstva, 2. Tematsko izlaganje i rasprava „Što nam donosi ratifikacija Istanbulske konvencije?“ (sadržaj, obveze, zapreke)

Tijek izlaganja i rezultati sastanka

Ad 1. Sažetak izlaganja i rasprave

Sjednica je započela u 11:00

Irene Gregorović-Filipčić, predsjednica Županijskog povjerenstva za ravnopravnost spolova, otvorila je sjednicu i pozdravila sve prisutne, izražavajući zadovoljstvo da su se svi zainteresirani okupili u tolikom broju.

Dnevni red je usvojen, te je jednoglasno usvojen zapisnik sa 25. sjednice Povjerenstva.

Ad 1. Zaključak	Zadužena osoba	Rok
Zapisnik sa 25. sjednice je jednoglasno usvojen.		

Ad 2. Sažetak izlaganja i rasprave

Predsjednica Povjerenstva, Irene Gregorović-Filipčić uvodno je naglasila kako je ova tematska sjednica organizirana kako bi se raspravilo koje su zapreke i zašto se čeka na ratifikaciju Istanbulske konvencije u saborskoj proceduri, te što nam ona u konačnici donosi. Taj važan dokument je konvencija Vijeća Europe o sprječavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i nasilja u obitelji usvojena 11. svibnja 2011. godine u Istanbulu, a do sada ju je ratificiralo 45 država, te Europska unija. Potpisale su ju 23 države, uključujući i Hrvatsku 2013. godine. No iako se u Hrvatskoj godišnje podnese oko 20.000 prekršajnih prijava za nasilje u obitelji, a procjenjuje se da je slučajeva obiteljskog nasilja u stvarnosti još i više, do danas

Hrvatska nije ratificirala konvenciju.

U Hrvatskoj se godišnje prijavi oko 200 slučajeva nasilja u obitelji. 45 puta (vikendom i do 60 puta) policija intervenira na terenu zbog nasilja. U posljednjih 10 godina 300 žena je ubijeno, 2016. godine 20, a 2017. godine već 18 žena. 40% mladih do 16 godina smatra da je u redu da dečko udari svoju partnericu i obrnuto. Da li će ratifikacija pomoći u smanjenju ovih poraznih brojki?

Konvencija potvrđuje da je nasilje nad ženama ozbiljno kršenje ljudskih prava i da je to oblik diskriminacije žena, te poziva na međunarodno pravo.

Erik Fabijanić, predsjednik Županijske skupštine, također je pozdravio sve prisutne, u ime Primorsko-goranske županije i Župana. Pohvalio je rad Povjerenstva i odabir tematske sjednice.

Irene Gregorović-Filipčić daje riječ Sanji Sarnavki, aktivistkinji za ljudska prava i članici radne grupe za ratifikaciju, koja se zahvalila na pozivu i istaknula zadovoljstvo na tolikom odazivu zainteresiranih za ovu temu. Svim prisutnima podijeljen je kratak sažetak Istanbulske konvencije (struktura, ciljevi, svrha)

Sanja Sarnavka podsjeća kako je Konvencija 2011. godine potpisana u Istanbulu pa od tuda i sam naziv Konvencije, a kada ju 10 zemalja ratificira ona stupa na snagu. Dakle, konvencija se može primjenjivati (pridržavati se) bez ratificiranja, ali Republika Hrvatska ju je htjela ratificirati jer onda postaje službeni dokument. Konvencija je predvidjela tijelo koje će prihvaćati i dobivati izvještaje od zemalja koje su je ratificirale o trenutnoj situaciji, odnosno o tome što je učinjeno u određenom razdoblju od ratificiranja, što je dobar instrument za sve koji se bave nasiljem i pišu izvještaje jer se u tom slučaju može tužiti Vladu i vlast da nije odradila nešto na što se obvezala.

Također je i na simboličkoj razini važno da država kaže da vidi da problem nasilja postoji i da žene prevladavaju kao žrtva. Hrvatska ima i Zakon o ravnopravnosti spolova, i Saborski odbor za ravnopravnost spolova, i Vladin ured za ravnopravnost spolova, i Pravobraniteljicu za ravnopravnost spolova, što znači da su svi mehanizmi tu, a s druge strane nalaze se razlozi da se konvencija ne ratificira.

Dakle, mi se danas nalazimo u jednoj sasvim apsurdnoj situaciji.

Čak i Sveta stolica prihvaća sve što je navedeno u Istanbulskoj konvenciji (nakon izmjena koje su predložili i koje su prihvaćene), no u Hrvatskoj je sporan pojam ROD (a zanimljivo je da je 2008. godine Hrvatska donijela Zakon o suzbijanju diskriminacije u kojem je zabranjena diskriminacija na osnovu rodnog identiteta - dok to zapravo uopće nije ni navedeno u Istanbulskoj konvenciji).

U društvenim znanostima još 1945.g. pojavljuje se razlikovanje roda od spola - no 70ih godina s drugim valom feminizma postaje uobičajeniji i koristi se prvenstveno u znanosti, jer za razliku od spola koji je biološka kategorija (ono s čim se rađamo) rod je društvena kategorija i to je ono što društvo upisuje (on je pravi muškarac, a ona je prava žena), što kroz povijest doživljava značajne razlike - navodi primjer svoje mame koja je kupila auto ali joj nije padalo na pamet voziti ga, već je auto morao voziti tata. Nije bilo uobičajeno da žena vozi auto, dok je danas to sasvim normalno i vrlo je malo djevojaka kojima prva želja kada napuni 18 godine nije da

položi vozački ispit.

Također možemo govoriti o tome da do 1901. godine nema niti jedne žene na fakultetu, a do 1945. se pak smatralo da nisu dorasle izaći na izbore i imati pravo glasa, a kamo li da budu birane.

Danas među različitim kulturama i zemljama vidimo velike različitosti. Istanbulska konvencija nabraja sva ženska prava, od sramoćenja, uvreda, silovanja, sakaćenje spolnih organa, zabranjuje i sklapanje ranih i dogovorenih brakova.

Razlog zbog kojeg bi se trebala uvesti Istanbulska konvencija je i činjenica da mnogo žena nema izlaz zbog ekonomske situacije. Navodi aktualni primjer Župana koji nema potrebu dati ostavku iako su u bolnici utvrđene povrede, s druge strane navodi primjer Engleske gdje jedan ministar obrane daje isti dan ostavku nakon što u medije izlazi priča da je prije 15 godina nekoj novinarki stavio ruku na koljeno.

Postavlja se pitanje da li je Republika Hrvatska, unatoč obrazovanim ženama i ženama na visokim pozicijama, moderno ili ipak patrijarhalno društvo?

U Istanbulskoj konvenciji nalazi se 12 poglavlja koja su vrlo razrađena- a najvažnija su prevencija, jednaka prava i obrazovanje.

Rodno utemeljeno nasilje nad ženama označava nasilje usmjereno na ženu zbog toga što je žena ili koje nesrazmjerno pogađa žene (žene uključuju i djevojčice do 18.godine života)

Svrha konvencije je zaštititi žene od svih oblika nasilja te spriječiti, progoniti i ukloniti nasilje nad ženama i nasilje u obitelji, pridonijeti suzbijanju svih oblika diskriminacije žena i promicati punu ravnopravnost žena i muškaraca, uključujući i osnaživanje žena, izraditi sveobuhvatni okvir, politike i mjere za zaštitu i pomoć svim žrtvama nasilja nad ženama i u obitelji, te promicati međunarodnu suradnju.

Ni u jednom segmentu ne donosi nešto što bi trebalo ugroziti društvo, a i sve to imamo već u Ustavu i Zakonu.

Ratifikacija konvencije važna je i na simboličkoj razini, jer neratifikacija bi bila veliki poraz za nas, smatra Sanja Sarnavka.

Irene Gregorović-Filipčić daje riječ Dalidi Rittossa koja se zahvaljuje na pozivu i ističe zadovoljstvo što ima riječ nakon Sanje Sarnavke kako bi mogla njeno izlaganje nadopuniti i potvrditi činjenicama.

Smatra kako danas kada razgovaramo o nasilju razgovaramo sa jako puno emocija. Ne slušamo se dovoljno i ne podržavamo različita stajališta- a dok nema konstruktivnog dijaloga nećemo doći ni do rješenja.

Prateći natpise u novinama, izvješća, tv emisije, te u dijalogu s pravnicima prijateljima, svi argumenti mogu se sažeti u tri točke:

1. Protivnici Istanbulske konvencije govore da je rod kao konstrukt za nas neprihvatljiv (to je prihvaćeno neutralno poimanje roda)
2. Kada se govori o nasilju nad ženama u sklopu konvencije i koje sve mehanizme država mora pokrenuti, govori se o tome da nije nasilje nad ženama konstruirano na način da se radi o ugnjetavanju (nasilju kao obliku ugnjetavanja žrtve) već se govori o nasilju nad ženom zato što je žena ili da

li je to nasilje spolno obojano – žene su uglavnom žrtve, a muškarci počinitelji.

Da je to tako i u Hrvatskoj uvjeriti se možemo gledajući statistike, ali ne one koje govore o prijavama nego one koje govore o pravomoćnim rješenjima (prekršajnih sudova) ili pak pravomoćnim presudama (kaznenih sudova).

Godine 2009. je bilo 673 počinitelja prekršaja (od toga samo 27 žena)

Ta brojka pada prema 2016. godini.

3. Postoji pravna problematika kod definiranja nasilja u obitelji.

Nasilje u obitelji je, izmjenama i dopunama Kaznenog zakona iz 1997. godine, uvedeno 2000. godine kao kazneno djelo

Novi Kazneni zakon donesen je 2011. godine, a naš zakonodavac, odnosno radna skupina koja je donosila zakon, je dugo promišljala o ovom kaznenom djelu i ispostavilo se da smo imali problem, odnosno već smo imali prekršaje koji su vezani uz Zakon o zaštiti od nasilja u obitelji.

Hrvatska je u dvije bitne presude pri Europskom sudu za ljudska prava bila upozorena da jedna vrsta ponašanja ne može istovremeno biti i kazneno djelo i prekršaj jer time kršimo načelo **ne bis in idem** (zabrana dvostrukog suđenja i/ili kažnjavanja za istu stvar) što je jedno od krunskih načela kaznenog prava.

I tada, 1.1.2013. godine, Hrvatsko zakonodavstvo uklanja nasilničko ponašanje u obitelji kao kazneno djelo, ali širi zaštitu žrtava, jer ono što statistike pokazuju da je nasilje nad ženama u Hrvatskoj prisutno i da žrtvama trebamo omogućiti bolju zaštitu.

No zaštita je bila povrijeđena, jer imamo primjer kaznenog djela tjelesne ozljede. Tko drugog tjelesno ozlijedi ili mu naruši zdravlje predstavlja djelo tjelesne ozljede, ali u slučaju da se radi o žrtvi koja je bliska osoba (dakle unutar obitelji), onda je sankcija veća - ide po reakciji državnog odvjetništva ukoliko je bliska osoba, a inače ide po privatnoj tužbi.

Aktivisti su postojali ali ono što se ispostavilo je da dio aktivista uopće nije shvatio intenciju zakonodavca. Ne samo aktivističke snage, nego i oni koji su primjenjivali ovaj zakon. Naime, struja pravika je smatrala da je ovakvim postupanjem zakonodavca došlo do dekriminalizacije nasilničkog ponašanja u obitelji, što je apsurd, jer ukoliko jedno te isto ponašanje možete podvesti pod drugo kazneno djelo onda nije izbrisano iz kaznenog zakona.

Ono što se desilo jeste da je naša sudska praksa počela lutati. Najjednostavnije je reći da kaznenog djela više nema pa državno odvjetništvo odustaje od progona ili to konstatira sud.

Pokreće se građanska javnost, aktiviraju se aktivisti i inzistira se na tome da se opet to kazneno djelo vrati u kazneni zakon. Zakonodavac 2015. godine ponovno vraća ovo djelo u katalog inkriminacija- sad se ono zove kazneno djelo nasilja u obitelji. Kazna zatvora za ovo kazneno djelo predviđena je od 3 mjeseca do 3 godine.

Pritom se radi o kaznenom djelu koje se nadovezuje na onaj prekršaj koje imamo iz Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji. Dakle, nešto će postati kazneno djelo u slučaju da je svojim ponašanjem počinitelj povrijedio odredbe Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji, a time nije počinio neko drugo teže kazneno djelo. Na taj način zakonodavac pokušava dati uputstvo struci - dakle sudovima i državnom odvjetništvu- da je nasilje u obitelji kazneno djelo koje je teže od prekršaja iz

Zakona o zaštiti od nasilja u obitelji, a predstavlja tešku tjelesnu ozljedu .

Gledajući da smo dobili nasilje u obitelji kao kazneno djelo od 2015.godine, statistika je zanimljiva. Tako imamo samo 6 pravomoćno donesenih presuda i svi su muški počinitelji. Podatak od Državnog zavoda za statistiku o počiniteljima za 2016.godinu je da imamo 36 pravomoćno riješenih slučajeva, 35 muških počinitelja i 2 ženske počiniteljice.

Brojka od 673 počinitelja s početka ovog izlaganja je upravo razlog što je uz ovo kazneno djelo vezana velika problematika, koja se direktno tiče svih građana Republike Hrvatske. Kaznena djela moraju biti u skladu s načelom zakonitosti. Drugim rječima, svima mora biti jasno što je nasilje u obitelji jer država ima obvezu da njeni zakoni budu jasni. A definicija ovog kaznenog djela i nije baš najjasnija, što struka cijelo vrijeme upozorava.

Kada govorimo o prekršajima, donesen je novi Zakon o zaštiti od nasilja u obitelji i on stupa na snagu 1.1.2018. godine. Tako smo 2009.godine prema starom Zakonu o zaštiti od nasilja u obitelji imali 11.542 počinitelja (prekršaja) od kojih su 1.651 bile žene počiniteljice.

Tijela državnog progona sebi olakšavaju posao pa onda prekršajni postupak kreće protiv jednog i protiv drugog (i supruga i supružnika). No ovo nije samo problem u Hrvatskoj, već i u svijetu. Tradicionalno je poimanje da se radi o privatnoj stvari, no to nije privatna stvar ako ju regulira država.

Upozorava također i na statistiku iz 2015. i 2016. godine. 2015. godine bilo je 11.137 počinitelja (od toga 2.133 žene), dok je 2016. godine bilo 9.948 počinitelja (od toga 1.976 žene). Kako pada broj počinitelja ukupno, tako pada i broj počiniteljica u ukupnom broju.

Ovdje je bitna činjenica da se prekršaji stalno vrte oko brojke od cca 10.000. Radi se o pravomoćno riješenim prekršajnim predmetima i o broju počinitelja. Drugim rječima mi iz godine u godinu dobivamo informaciju da je Hrvatska suočena s jednim jako velikim problemom a to je problem nasilja u obitelji.

No, svi će nam kriminolozi reći da je ovo samo dio toga jer se radi samo o pravomoćno riješenim predmetima. Brine činjenica što je sa svim ostalim primjerima u sferi intimnosti, kada se ne prijavljuje, i kada se trpi, i kada je zataškano. Kompleksnost same prirode nasilje je duboka.

Nije samo da žrtva odustaje jer je suprug ili supružnik obećao da će se promijeniti. Postoji kriminološko istraživanje 70ih godina koje se zove „sindrom zlostavljane žene“. Psiholozi upozoravaju da postoji jedan krug nasilničkog ponašanja počinitelja. (desi se prvi udarac, zatim slijede isprike, a nakon toga se pojavi veći oblik i teži oblik nasilja, te onda ide „period meda i mlijeka“ da bi onda to nasilje još više eskaliralo). Viktimološkim istraživanjima radi se o jednom krugu u kojem žrtva gubi svoje samopouzdanje i snagu i zna da ukoliko se suprostavi da će nasilje ponovo eskalirati i biti još gore. Tada se dešava da se u jednom trenutku počinitelj okreće prema djeci. U tom trenutku žrtva reagira, na način da počinitelja (najčešće na spavanju) lišava života. Takvu situaciju je predvidio i naš Kazneni zakon. Situacija u kojoj je žrtva dovedena u bespomoćno stanje opetovanim zlostavljanjem počinitelja koji postaje žrtva je privilegirano kazneno djelo ubojstva.

No postoje i drugi instituti koji vas štite kad vas netko napadne. Kazneno pravo i prekršajno pravo su koncipirani na način da su u dobrom balansu s Ustavom RH i sa ustavnim standardima. Kazneno pravo je jedina grana prava u kojem država kad propisuje i donosi odredbe raspolaže s punitivnom vlašću –jedino nas država ima pravo kažnjavati (jus puniendi). Iz tog razloga granice do kojih država u tome mora i može ići mogu biti strogo određene. Zato imamo Kazneni zakon i zato imamo Ustav. Dakle, kada se desi jedna priča o obiteljskome nasilju dešava se priča o reakciji države koja primjenjuje kroz kazneno pravo jus puniendi.

Kod ovog kaznenog djela nasilja u obitelji država može ići represivnom vlašću do tri godine zatvora što za građane znači da time nije riješena priča.

Zato što se radi o represiji države, država ne smije stvari rješavati samo kroz kazneno pravo. Postoje drugi mnogobrojniji i značajniji mehanizmi. Prije svega postoji prevencija, obrazovanje, sustav. Ono što mi imamo trenutno u Hrvatskoj, kada govorimo o sigurnim kućama za žrtve, je da u većini slučajeva imamo aktiviste i udruge ili lokalne samouprave, te crkve koje te kuće osnivaju i vode. Nema nikakvog državnog sustavnog odgovora na ova pitanja, a to je ono što Istanbulska konvencija zahtjeva od države.

Dakle, država ima pozitivne obveze zaštititi svoje građane, a te pozitivne obveze ne završavaju samo na normama kaznenog prava već se situacija mora rješavati unaprijed - da spriječi nasilje.

Također, ono što još traži Istanbulska konvencija od države je da nadležna tijela unutar države međusobno surađuju i koordiniraju, te da je na snazi i međusobna koordinacija između država - umreženost, dijeljenje informacija i reagiranje.

Dakle, Istanbulska konvencija daje rješenja i u slučaju da počinitelj iz jedne države pređe u drugu.

Što se tiče stereotipa, primjerice spola ili roda, kroz obrazovanje bi se trebalo riješiti tih stereotipa jer nitko od nas ne želi odgajati ni dječake ni djevojčice na način da je poželjno zanimanje za dječaka nogometaš a za djevojčicu manekenka. Ono što se zamjera Istanbulskoj konvenciji je to što je nasilje nad ženama rodno obojeno. Prema statistikama žena je u većini slučajeva žrtva i to je neupitna činjenica.

Vežano za konstrukciju roda kao sociološkog fenomena, Dalida Rittossa navodi primjer od pred mjesec dana kada je njemački ustavni sud donio jednu odluku koja se bazirala na pojmu roda. Pred državom kada se izjašnjavate dobijete formular gdje se izjašnjavate da li ste dječak ili djevojčica (ili muškarac ili žena)pa je njemački sud upozorio sve predstavnike vlasti da je to protivno pravu na samoodređenje -protivno pravu na privatnost i protivno zabrani diskriminacije, i kao takvo da je neustavno. Ono što treba Njemačka podhitno napraviti je unijeti oznaku roda ne samo kao M i Ž, već i neku treću opciju.

Diskurs u rodu kao takav je prihvaćen i kroz praksu Europskog suda za ljudska prava.

Kao zaključak, Dalida Rittossa navodi da žrtve nasilja u obitelji spadaju u ranjive žrtve. Kada imate ranjivu žrtvu onda su obveze države mnogo dublje i pozitivna

obveza je jača- država mora izgraditi jače pozitivno pravne mehanizme.

A s druge strane, kada se raspravlja o pravima te žrtve onda se mora gledati na način da kada se donosi neko rješenje tu ranjivost treba uvijek uzeti u obzir.

Ustavno pravna praksa, dakle, postaje senzibiliziranija za poziciju žrtve nasilja što znači da prihvaća konstrukt roda.

Ustavno pravna praksa također upozorava državu da je država dužna obvezno spriječavati nasilje – ne samo kroz kazneno pravo! Država može ići do određene granice i država mora ići do određene granice. Jedino ukoliko tako shvatimo ovaj koncept nasilja, pa tako i nasilje u obitelji, možemo doći do konstruktivnog rješenja.

Za riječ se javila Ines Strenja-Linić, saborska zastupnica koja kaže da će Istanbulska konvencija biti izglasana i ratificirana, no problem će biti kako natjerati državu da se svega toga i pridržava. Na to ju navodi i činjenica što je u Proračunu za 2018. godinu za skloništa osigurano samo 50.000 kuna.

Žalosti ju da je naše društvo dozvolilo da neke ultrakonzervativne grupacije imaju pravo glasa i toliki veliki utjecaj.

Dalida Rittossa naglašava zadovoljstvo da na je na sjednici prisutan i netko iz saborskih klupa, te direktno upozorava da svi političari moraju imati političku odgovornost, jer prema njenom mišljenju u Hrvatskoj nedostaje demokratski odgoj i shvaćanje političke odgovornosti.

Rasprava se ne bi trebala voditi tko je „za“ i tko „protiv“, koliko je ruku za a koliko protiv, već bi se trebalo govoriti o tome što je rekao Europski sud za ljudska prava, što je rekao njemački ustavni sud, što kažu naši ustavni sudovi, što kažu naši prekršajni sudovi, što kažu naše tete u vrtićima....

Za kraj navodi i jednu poraznu informaciju, sa godišnjeg savjetovanje stručnjaka i teoretičata iz kaznenog prava. Hrvatska je platila 2 mil. eura za odštete na postupke koje je izgubila pred EU sudom za ljudska prava te je bila prozvana da nije dovoljno zaštitila ženu žrtvu od obiteljskog nasilnika.

Poziva svih na reagiranje, jer samo tako možemo potaknuti političko vodstvo da se ne oglašuje na ovu vrlo važnu problematiku.

Za riječ se javila i Paula Bogović (U.Z.O.R) koja navodi kako su svi koji rade s ovom tematikom jako emocionalno angažirani, i nadaju se da će se društvena slika o nasilju nad ženama ipak promijeniti, te se raduje informaciji da će Istanbulska konvencija biti ratificirana. Sklonište za žrtve u obitelji-podrška ženama djeluje već 10 godina i nada se da će ratifikacijom konvencije biti sveobuhvatnija i raširenija u državi na način da svima bude dostupna. Zadovoljna je da je u našoj Županiji situacija prilično dobra, no isto tako navodi činjenicu da što se više o tome priča to se žene više javljaju.

Antonija Pintar (Centar za participaciju žena u društvenom životu) ističe da su problem upravo te blage kazne, novčane i uvjetne kazne te činjenica da ima malo zaštitnih mjera. Najviše od svega je potrebna edukacija u svim porama društva, kako bi se nakon ratifikacije Istanbulska konvencija kvalitetno i provodila.

Udruga postoji 12 godina i pruža pravnu pomoć. Kada je Konvencija potpisana prema Ministarstvu pravosuđa krenulo se s projektom koji bi upotpunio i proveo

ono što konvencija predlaže (posebno kod poglavlja materijalno pravo i prevencija, te tužbe i pravna sredstva koja se mogu upotrijebiti), no tada su im sredstva sufinanciranja ukinuta.

Smatra da je žena i žrtva nasilnika i žrtva sistema.

Iva Čatipović (SOS Rijeka) ističe da je Zakon o zaštiti od nasilja u obitelji dosta nejasan sa pravima koja su samo pobrojana, nedovoljno jasna i samim time i neprovediva. U Zakonu se spominje i pomoć žrtvi a nisu potrebna dodatna novčana sredstva, što je isto apsurd.

Dalida Rittossa naglašava da su nadležni ministri dužni donijeti provedbene propise, no slaže se da nova definicija nasilja u obitelji nije dobro riješena, te nisu razgraničeni prekršaji od kaznenih djela.

Brine ju i tko donosi zakone te njihove izmjene i dopune, obzirom da je upoznata sa situacijom da nitko ne zna tko se nalazi u radnim skupinama, te da se članovi radnih skupina ponekad i ne pozivaju na sastanke. Kako prijedlog Zakona ili izmjene dođu pred Sabor, da li su saborski zastupnici dovoljno upoznati sa tematikom, da li je to bilo prije na radnim skupinama- upravo takve ad hoc izmjene donose na posljertku i probleme u praksi koju treba pripremiti.

Sanja Sarnavka zaključuje kako je jasno da država treba osigurati i voditi sigurne kuće, jer udruge nemaju svake godine na raspolaganju iste iznose sredstava, i mogu pružati uglavnom pravnu i psihološku pomoć, a ne mogu davati i nalaziti stanove koji bi riješili stambeno pitanje ugroženim žrtvama.

Također, treba shvatiti da je jeftinije uložiti u prevenciju nasilja (što Istanbulska konvencija i potiče) nego snositi posljedice nasilja.

Gordana Saršon, članica Povjerenstva, naglašava važnost da se sa informacijom o ovoj sjednici i sa zaključcima sa sjednice ide prema Županijskoj skupštini.

Ines Strenja-Linić predlaže da se tema „Borba protiv nasilja nad ženama u PGŽ – primjer dobre prakse“ uvrsti kao točka dnevnog reda na Županijsku skupštinu, kako bi se članovi ŽS upoznali sa svime što se radi u PGŽ, koje udruge rade, koje su aktivnosti, te da im se pruži informacija i o ovoj sjednici i zaključcima sa sjednice, općenito da ih se upozna sa važnosti ratificiranja Istanbulske konvencije.

Sanja Sarnavka također podržava ovu ideju te predlaže da se pošalje i poziv svim zastupnicima u Županiji koji su u Saboru da podrže ratifikaciju.

Predsjednica Povjerenstva, Irene Gregorović-Filipčić, se zahvalila svim gostima, te se složila da će Povjerenstvo sastaviti koncept kako informirati članove Županijske skupštine o ovoj tematskoj sjednici, odnosno o temi Istanbulske konvencije, te zaključak i zajednički stav Povjerenstva da podržava (apelira) da se ratificira Istanbulska konvencija, ali isto tako da se kasnije i provodi, uputiti svim zastupnicima u Županiji koji su u Saboru.

Ad 2. Zaključak	Zadužena osoba	Rok
<ul style="list-style-type: none"> - Informirati Županijsku skupštinu o održanoj tematskoj sjednici kako bi se županijski vijećnici upoznali s tom tematikom i dati podršku ratifikacije (potpisivanja i provedbe) Istanbulske konvencije (dogovoriti na idućoj sjednici sa predsjednikom ŽS, Erikom Fabijanićem) 	Irene Gregorović-Filipčić	Na idućoj sjednici
<ul style="list-style-type: none"> - Dostaviti dopis svim saborskim zastupnicima da podrže ratifikaciju i da se od njih traži odgovornost 	Anita Jovanović	Nakon iduće sjednice

Bilješke

Privitak
<ul style="list-style-type: none"> - Prisustvo na sjednici - Kratak sažetak Istanbulske konvencije

Zapisnik sastavila :	Ime i prezime	Potpis
	Anita Jovanović	
KLASA:	021-04/15-07/12	
URBROJ:	2170/1-10/5-17-122	